

Ninge cu amintiri

Dan Lazarescu

Ninge. Fulgii de zăpadă
Stele de cleștar aduc.
Ninge. Gândurile mele
Spre odată iar se duc.

Flugii cad din poala iernii,
Câte unul, albi, în șir.
Din cufărul amintirii
Cheamă dorul de copil.

Dorul cu aripi și gheare
Ce de inimă s-a prins
Și-o înalță zburătoare
Și o spintecă în plâns.

Și se duce călătoare
Inima cu gând și dor
Spre tărâmul fericirii
Smuls de timpul trecător.

Pe-ale visului meandre
Mă întorc în satul meu
Așezat lângă coline
Și păzit de Dumnezeu.

Satul ce era odată
Universul meu finit
Unde joaca sta pitită
Prin livezi fără sfârșit.

Ca în basm, ale ei brațe
Mă luau de multe ori
Să mă facă prinț de seamă,
Dintre cei cuceritori.

Când luam în mână spada
Din puiet de frăsiniș,
Nimiceam orice balaur
Fioros cu-al ei tăiș.

Îmi știau de frică pomii,
Căci urcam pe fruntea lor
Împreună cu motanul

Să cătăm spre viitor.

Galbenele orizonturi
Cu beteală-n rozaliu
Îndesau, la ceasul serii,
Chipul soarelui târziu.

Eram prieten și cu stele
Răsărite uneori
Pe deasupra minții mele,
Noptilor scăpărători.

Primăvara, cu petale
Năpustea peste grădini
Și îmbălsămau tot satul
Pomii cei de floare plini.

Vara, când intrau în holde
Combine la recoltat,
Înotam în grâu ca-n balta
Iazului apetisant.

Luțul cel pân' la genunche*
Lin curgând către apus
Oricât ne scălda în apa-i
Nu găseam că-i de ajuns.

Și-apoi toamnele acelea
Încărcate de pomet
Ce ne căptușeau cămara
Să ne-ajungă berechet.

Gustul merelor de aur
Perpelite de Crăciun
Pe plita veche-a bunicii....
Nu găseai ceva mai bun.

Iarna, strada cea în pantă
Era toată derdeluș.
"Pârtie!!!" Striga tot dealul
Când porneam la săniuș.

Care sănii, care schiuri,
Care saci cu fân pufos
Zbârnăiau trecând la vale
Într-un chiot bucuros.

Era iarnă, era vară,

Era toamnă, era vis,
Era primăvară-n floare...
Peste toate mult a nins.

.....

Ninge din hambarul iernii.
Ninge parcă infinit.
Farmecul copilăriei
Amintirea l-a găsit.

Dedradul cel dintre dealuri,
Satul meu ce m-ai crescut,
Prunc pe ulițele tale
Fost-am parcă nu de mult.

Și-aș fi stat vreo cinci milenii
Dedrățean, copil pe veci,
Dacă n-ar fi nins prin mine
Anii iernilor prea reci.

Ninge din fuiorul vremii
Ninge parcă nesfârșit
Troienind copilăria
Sub zăpezi de infinit.

Dan Lăzărescu, 22.01.2019.
Poem dedicat satului meu natal, Dedrad.